

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 99/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Ludovika Energy, s. r. o., Parcelná 18, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Rohutným, Nová 37, Viničné, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžk 3/2016 z 8. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Ludovika Energy, s. r. o., odmieta pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. februára 2018 sa obchodná spoločnosť Ludovika Energy, s. r. o., Parcelná 18, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžk 3/2016 z 8. novembra

2017 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozsudkom mal byť potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 148/2015-97 z 9. júna 2016, ktorým „*zamietol žalobu sťažovateľa (ako žalobcu) na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia č. 4577/2015-1.10.2 (6/2015 rozkl.) zo dňa 15. 04. 2015 o zamietnutí rozkladu proti rozhodnutiu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, odboru štátnej geologickej správy (prvostupňový správny orgán) zo dňa 10. 02. 2015, číslo spisu: 3283/2015-7.3, číslo záznamu 7188/2015 o zamietnutí návrhu na predĺženie platnosti prieskumného územia [redacted] určeného rozhodnutím Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 1250/203/2005-7 zo dňa 21. 03. 2005*“. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že napadnutý rozsudok *«je nedostatočne odôvodnený a založený na arbitrárnych, nesprávnych skutkových a právnych záveroch, nakoľko orgány verejnej moci sa pri rozhodovaní neriadili príslušnými právnymi predpismi, ale pri rozhodovaní prihliadali... na stupňujúcu sa nevôľu verejnosti, nevôľu obci a samosprávneho kraja, na ktorých území sa prieskumné územie nachádza To ovplyvnilo rozhodovanie orgánov verejnej moci tak, že brali do úvahy skutočnosti, ktoré žalobca nikdy neuvádzal vo svojich podaniach a vytvárali konštrukcie, ktoré ani nemôžu nastať a z predložených dôkazov ani nevyplývajú. NS vo svojom rozsudku v bode 4.41 uvádza, že žalobca „nepreukázal opodstatnenosť nevyhnutnej doby na dokončenie geologických prác, počas ktorej bude prebiehať tak zásadný zásah do prírody a krajiny v prieskumnom území.“ Toto tvrdenie NS je svojvoľné, nepodložené, pretože prvoradým cieľom žalobcu bolo dokončiť geologickú úlohu v zmysle zákona č. 569/2007 Z. z. o geologických prácach (geologický zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „geologický zákon“) formou Záverečnej správy s výpočtom zásob (ďalej „ZS“), ktorá sa nevykonáva v teréne, ale v kancelárii, teda pri jej vypracovaní by ani teoreticky nemohli nastať skutočnosti, ktoré svojvoľne uvádza NS.*». Sťažovateľka vyslovuje presvedčenie, že „*príslušné štátne orgány nerozhodovali spôsobom, ktorý ustanovuje geologický zákon a ostatné právne predpisy, ale do správneho konania implementovali podmienky, ktoré nie sú uvedené v geologickom zákone a následne na základe ich formálneho nesplnenia zamietli návrh na predĺženie*

lehoty platnosti prieskumného územia“. Podľa názoru sťažovateľky «jednotlivé body zdôvodnenia rozsudku neodrážajú aplikačnú prax a vytvárajú priestor na spochybnenie každej budúcej žiadosti o predĺženie lehoty prieskumného územia, čím vytvárajú priestor pre subjektívne posudzovanie a nestabilitu v rozhodovaní... Zamietnutím návrhu na „tretie“ predĺženie lehoty platnosti prieskumného územia a odmietnutím poskytnutia čo i len minimálnej lehoty na dokončenie geologickej úlohy sťažovateľom a následným zamietnutím žalôb na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia č. 4577/2015-1.10.2 (6/2015 rozkl.) zo dňa 15. 04. 2015... súdom, bolo sťažovateľovi ako žalobcovi zmarené dokončenie geologickej úlohy, zhodnotenie a využitie výsledkov získaných geologickými činnosťami, do ktorých sťažovateľ investoval počas doby platnosti prieskumného územia sumu 22.5 mil. EUR a tým došlo k zmareniu právneho nároku na prednostné podanie návrhu na určenie dobývacieho priestoru v zmysle banského zákona a teda k strate očakávaného zisku a k zmarenej investícii.».

3. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej

veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu. Ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahujú aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania, ako aj zákonom výslovne požadovanými ďalšími náležitosťami návrhu osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

5. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručila napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, čo je nesplnením explicitne ustanovenej podmienky konania v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Takéto „správanie“ odporuje zásade „*vigilantibus iura scripta sunt*“, ktorá vo svojej podstate znamená, že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

6. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (napr. IV. ÚS 77/08,

I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 533/2014, III. ÚS 28/2017, III. ÚS 541/2017 a iné). Už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 ústavný súd judikoval: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky vykazuje taký nedostatok náležitosti predpísanej zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

8. Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje sťažovateľku na to, že stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek

zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014). Skutočnosť, že sa sťažovateľka sa s názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

9. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018